

Мария раздаде всичко, което имаше въ чантата, която висѣше окачена съ тънко синджирче за коланя ѝ. Свали янтаритѣ отъ врата си, обещитѣ отъ ушитѣ си. Накара протостратора да запише кой отъ какво се нуждае: брашно, памукъ, ленъ, борина... Съ мъжа стражитѣ ѝ проправяха пѣтъ срѣдъ гѣстата навалица, която безъ малко щѣше да я задуши. Всѣки искаше да докосне дрехата, ржката ѝ, да я види отблизу, да цѣлуне края на полата ѝ, да я обсипе съ благословии.

Радулъ подаде стремето на коня. Девојката леко се опрѣ на рамото му, пѣргаво скочи на седлото. Махна съ ржка за поздравъ. Камбанитѣ на Свети Иоанъ Рилски биха втори пѣтъ.

Дълго людетѣ останаха като приковани на мѣстото си, безъ да могатъ да отвърнатъ зачаровани очи отъ кръжката и тънка мома, която препускаше съ коня си по моста надъ Етъра, заградена отъ четиримата копиеносци. Можеби най-късно откъсна взоръ отъ чудното видение — великиятъ войвода Радулъ.

11.

Оставаха десетъ дни до обявяването на бунта.

Борилъ разчиташе вече само на копиеносцитѣ и частъ отъ конницата. Подземната борба не бѣ престанала нито часъ: въ последния мигъ нѣкои слабоволни катепани и челници се бѣха покорили на силата на златото и отново бѣха преминали на негова страна, ала пѣкъ голѣми части отъ пешацитѣ, както и почти цѣлата конница бѣха тайно на страната на Асѣновия синъ. Дветѣ страни се дебнѣха, мжчейки се всѣка да изпревари другата. И еднитѣ имаха списъкъ кои лица трѣбва веднага да се затворятъ и избиятъ, и другитѣ. Важно бѣше кой ще почне първи.

Какво чакаше Борилъ? Защо не издадѣше заповѣдь за залавяне на новитѣ заговорници? И борбата щѣше да бѣде за животъ и смъртъ. Но нѣмаше другъ изходъ. Нѣмаше време за избиране. Или можеби имаше? Ясно бѣше, че той чака нѣщо. Нѣкаква непредвидена помощъ. Отъ къде? Венгритѣ бѣха отговорили, че не искатъ да се мѣсятъ въ вътрешнитѣ работи на България. Тогава?